

ΑΝΑΧΑΙΤΙΣΗ ΤΗΣ ΠΥΡΙΝΗΣ ΛΑΙΛΑΠΑΣ

Είναι γνωστό ότι ο ρόλος των δασών μίας χώρας είναι σύνθετος, καθώς δεν αποτελούν μόνο φυσικούς πόρους για εκμετάλλευση, αλλά εκπληρώνουν ταυτόχρονα μία σειρά εξαιρετικά πολύτιμες λειτουργίες, όπως η παραγωγή οξυγόνου και νερού, η προστασία από τις πλημμύρες, ο καθαρισμός της ατμόσφαιρας, η παροχή καταφυγίου σε πολλά είδη άγριας πανίδας κ.α. Λειτουργίες ιδιαίτερης σημασίας για την επιβίωση της κοινωνίας μας και τη βελτίωση της ποιότητας της ανθρώπινης ύπαρξης, οι οποίες είναι πολύ δύσκολο να αποτιμηθούν χρηματοοικονομικά.

Αναμφίβολα, ο σημαντικότερος εχθρός του ελληνικού δάσους είναι οι δασικές πυρκαγιές, οι οποίες μπορούν σε ελάχιστο χρόνο να καταστρέψουν ολοκληρωτικά μεγάλες εκτάσεις δασικής βλάστησης με τεράστιες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτισμικές επιπτώσεις για όλους μας. Πυρκαγιές θα υπάρχουν όσο υπάρχουν δάση. Ως ένα βαθμό πρόκειται για αναπότρεπτο οικολογικό φαινόμενο, το οποίο μπορεί να προκληθεί από φυσικά αίτια. Ωστόσο, ας μη γελιώμαστε! Οι φωτιές που εκδηλώνονται στις δασικές εκτάσεις της χώρας μας, είναι τις τελευταίες δεκαετίες, περισσότερο ολέθριες και προοδευτικά αυξανόμενες.

Κάθε καλοκαίρι, και όλως ιδιαιτέρως το περασμένο, όλοι γινόμαστε μάρτυρες του εξής παράδοξου και ταυτοχρόνως αποκαρδιωτικού «σκηνικού». Σε ένα «γιγάντιο θέατρο σκιών», σε μία κορυφαία «Λυρική Σκηνή του παραλόγου» το Κράτος θεωρεί ότι το μόνο πρόβλημα και ταυτόχρονα η λύση στο θέμα των δασικών πυρκαγιών είναι η αύξηση των μηχανικών μέσων κατάσβεσης, τα μέσα ενημέρωσης σε μία σχετικά «νεκρή» σε ειδησιογραφία θερινή περίοδο, βρίσκουν ιδιαίτερος εμπορική την ενασχόληση με το θέμα των δασικών πυρκαγιών και λαμβάνουν έγκαιρα θέσεις μάχης ώστε καμία από τις γνωστές πλέον δηλώσεις των υπευθύνων (ισχυρός άνεμος, πολλαπλές εστίες, οργανωμένο σχέδιο εμπρηστών, πρόβλημα συντονισμού, κ.λ.π.) να μην μείνει εκτός κάμερας, και βέβαια σύσσωμη η ελληνική κοινωνία αναστενάζει, αναθεματίζει και τελικώς για ακόμη μία φορά μένει θεατής.

Ασφαλώς με τις πρώτες φθινοπωρινές βροχές όλα ησυχάζουν προσωρινώς, μέχρι να έρθουν οι χειμωνιάτικες ή ανοιξιάτικες πλημμύρες ως συνέπεια των δασικών πυρκαγιών. Η εικόνα στα μέσα ενημέρωσης επαναλαμβάνεται με τις ίδιες γνώριμες εκφράσεις (αδυναμία κρατικής μηχανής, ολιγωρία, «φυσική» καταστροφή, κ.λ.π.) και το σκηνικό των καμένων δέντρων και της φωτιάς γίνεται σκηνικό λάσπης και χειμάρρων. Και ξανά στις φωτιές και ξανά στις πλημμύρες, έτσι που στο τέλος όλοι δεχόμαστε αυτή την εικόνα ως κάτι το φυσικό και αναπόφευκτο.

Έτσι λοιπόν είτε η Πολιτεία, όταν και αν συμβαίνει αυτό, φροντίζει για την εκ των υστέρων «θεραπεία» από τις δασικές πυρκαγιές και δεν ενδιαφέρεται να αποτρέψει, να διαφοροποιήσει τα στοιχεία που οδηγούν σε αυτή την αρρωστημένη κατάσταση με έγκαιρη και έγκυρη στρατηγική αντιπυρικής προστασίας των δασών, είτε το φαινόμενο των δασικών πυρκαγιών είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με την κοινωνία και τις διαστροφικές παθογένειες αυτής. Δυστυχώς ισχύουν αμφότερα.

Η προοδευτική αύξηση της καταστροφής των δασών που υφίσταται τις τελευταίες δεκαετίες μπορεί να ανακοπεί και να αναστραφεί μόνο με την αναζήτηση των πραγματικών αιτιών που τις προκαλούν, αλλά και την αρτιότερη και με μεγαλύτερη ετοιμότητα αντιμετώπιση τους. Ως προς το πρώτο ζητούμενο, στην αιτιολόγηση του φαινομένου, θα πρέπει να λάβουμε σοβαρά υπόψη μας τη στάση του κοινωνικού συνόλου και να κατανοήσουμε τους μηχανισμούς μέσα από τους οποίους μπορούμε να διαμορφώσουμε αμοιβαίες σχέσεις οφέλους, των πολιτών με το δάσος. Οι δασικές πυρκαγιές θα περιορίζονται όσο ο σεβασμός των πολιτών προς το δασικό περιβάλλον θα γίνεται βαθύτερος. Η καλλιέργεια αυτού του σεβασμού προς τη φύση και ιδιαίτερα προς τα δασικά οικοσυστήματα θα αποδώσει μόνο όταν συνειδητοποιήσουμε όλοι μας ότι οι δασικές πυρκαγιές αποτελούν σήμερα ένα κοινωνικό δεδομένο, για το οποίο είμαστε όλοι υπεύθυνοι.

Σ' ότι αφορά στην ετοιμότητα μας, ως ενεργού οικιστικού συνόλου, πρέπει όλοι μας να ανταποκριθούμε δυναμικά στις απαιτήσεις του οργανωμένου σχεδίου πυρόσβεσης που έχουμε στα χέρια μας και το οποίο έχει προκύψει μέσα από τις προσπάθειες άξιων συνοικιστών μας, ώστε η μόνη «αχτίδα» που έχει απομείνει, η Πάρνηθα, να μην κινδυνεύσει. Είναι κοινή μας κληρονομιά, αποτελεί μέγιστο εθνικό πλούτο και πρέπει να παραδωθεί στις επόμενες γενιές στην καλύτερη δυνατή κατάσταση. Η πρόταση αυτή προς το σκοπό αυτό κατατείνει: να τιθασεύσει τη λαίλαπα μίας πυρκαγιάς στην περιοχή μας. Τη στηρίζουμε!